

Реквієм по мрії

КУПИТИ

У 2001 році на основі цього роману режисер Даррен Аронофскі зняв однойменний фільм, який став культовим. Головні ролі виконали Еллен Берстін, Джаред Лето, Дженніфер Коннеллі та Марлон Вайанс.

Самотня вдова Сара щодня бачила по телевізору, як життя людей раптово змінювалось на краще. Вони зривали джекпот. Одружувалися. Сини поверталися додому. Усі раділи. Тому вона, навіть ризикуючи на тиждень залишитися без обіду, поспішала викупити телевізор із ломбарду, куди його знову заніс її син Гаррі. Сара не могла жити без телевізора. А Гаррі не міг жити без дози...

Та одного разу все зміниться: Сарі зателефонують із телешоу, у Гаррі та його друга Тайрона з'явиться ідея власного бізнесу, а кохана дівчина Гаррі, художниця Меріон, знову візьме до рук пензлі. Їхня мрія стане реальнішою за будь-яку річ, світ лежатиме у їхніх долонях, як на тарілці... Мрія вимагатиме лише невеликої, тимчасової поступки. А тоді прозвучить реквієм по тих, хто заради примари зрадив життю і втратив у собі людину.

КУЛЬТРЕAD

РЕКВІЄМ ПО МРІЇ

Г'ЮБЕРТ СЕЛБІ-МОЛОДШИЙ

КСД

КУЛЬТ**READ**

HUBERT SELBY JR.

**REQUIEM FOR
A DREAM**

A NOVEL

Г'ЮБЕРТ СЕЛБИ-МОЛОДШИЙ

РЕКВІЄМ ПО МРІЇ

РОМАН

ХАРКІВ 2023 КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0135-5 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Обережно! Ненормативна лексика!

Перекладено за виданням: Selby-Jr. H. Requiem for a Dream : A Novel /
Hubert Selby Jr. — New York : Da Capo Press, 2000. — 288 p.

Переклад з англійської Віталія Ракулєнка

Передмови Річарда Прайса, Даррена Аронофські

Дизайнер обкладинки Аліна Бєлякова

Селбі-молодший Г.

С29 Реквієм по мрії : роман / Г'юберт Селбі-молодший. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 304 с.

ISBN 978-617-15-0023-5

ISBN 978-1-56025-248-1 (англ.)

У маленькій бруклінській квартирі самотня вдова Сара Голдфарб мала свою маленьку залежність — вона жити не могла без телевізора. Мати наркомана Гаррі, розчарована в синові, одного разу вона отримає запрошення у чарівний світ серіалів, шоу та реклами, де мрії обов'язково здійснюються. Її мрія зовсім поруч — треба лише трохи схуднути за допомогою пігулок. Та й Гаррі начебто взявся за розум, замислившись із другом та коханою про власний бізнес... Засліплені сльозами ілюзій, полонені казкою про американську мрію, усі четверо вважатимуть, що заслужили на неї право. Проте ця залежність ставатиме згубнішою за героїнову, і схаменуться вони лише тоді, коли виконувати реквієм по мрії буде вже нікому...

УДК 821.111(73)

© Hubert Selby, Jr., 1978, 1988

© Hubert Selby, Jr., preface, 2000

© Darren Aronofsky, foreword, 2000

© Richard Price, foreword, 2000

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017, 2023

*Ця книга з любов'ю присвячується Боббі, що знайшов єдиний вартий того фунт
чистого — віру в милосердного Бога*

Передмова

Як я вчився у школі, то думав: щоб бути письменником, треба бути мертвим. Бути мертвим або походити здалеку — з Англії, Середнього Заходу чи Франції. Одним з найглибших, хоч і трохи периферійних прозрінь, що осяяли мене, коли я читав «Останній поворот на Бруклін» Г'юберта Селбі, стало те, що мій населений робочим людом Бронкс виявився гідним матеріалом для Мистецтва; що голоси, вулиці й жести, які я так добре знав, були такі ж людські, такі ж цінні й гідні поваги, як і будь-які з тих, що описані всіма цивілізаціями упродовж усіх сторіч існування літератури.

Тому я відкладав «Останній поворот на Бруклін» зі страшним усвідомленням того, що якби мені бажання, пильне око та чутливе вухо, то з мене міг би вийти письменник.

Уже пізніше, як став значно старший, я зрозумів, що талант і матеріал нічого не варті без дечого, чим Селбі володіє й що проявляється в нього на кожній сторінці кожної книжки. Любов — прощення й співчуття, що підносять дух усіх нищих псів, які населяють його світ: загублених, розпусних, бездушних і нерозумних. Мистецтво полягає в його здатності олюднювати те, що здається нелюдським, і таким чином водночас робити людянішими й читачів.

Ніхто не вміє передати нутрянного почуття людського страждання так, як Селбі, — ці жорстокі галюцинації про милосердя, про мир, про любов, про легку прогулянку; про нищівний біль героїнової ломки; задушливу лють батьківської-подружньої-сексуальної клаустрофобії; скрип гвинтиків параноїдальної манії, що затягуються тугіше; жалюгідна грандіозність передаваних по колу мрій; страх перед неминучим світанком.

Селбі сягає глибоко під шкіру і в голови нижчих прошарків, виносячи звідти інфернальні монологи, по вінця сповнені трагічно пошматованими ілюзіями, короткочасними екстазами й лютою одержимістю, що безперервно шумлять і вирують на кожній сторінці. У найсильніших місцях він буквально змушує нас співчувати оглушливим ударом.

«Реквієм по мрії» описує крах чотирьох осіб — трьох молодих і однієї старшої. Тут Селбі показує натуру людей залежних: від

дурману, надії, від трагічно дитячих видінь раю на землі. Навіть коли ці персонажі злітають до сьомого неба, попереду все одно видніється страхітливе поверження, але хоч читач і усвідомлює це наперед, він не може захиститися від майже нестерпного страждання, деградації й забуття, які є ціною мрій для безсилих.

«Реквієм по мрії» є квінтесенцією Селбі, його наповнюють моменти, від яких читач відчувається як мимовільний коментатор катастрофи «Гінденбурга», що ридав: «Ох, люди!»

Селбі дарує нам ще одну змогу відчути біль за його людей, — а значить, відчути любов до того, що зазвичай любові не викликає.

Річард Прайс Нью-Йорк, січень 1988 року

Вступ до нового видання

«Реквієм по мрії» був уперше виданий у 1978 році. Знати, що його ще й досі видають і готують нові редакції, для мене неймовірно втішно. Крім того, за книжкою ще й знімають фільм, виробництво якого заплановане на середину квітня цього року. Тож книжка ще й досі живе і дихає (як і я сам).

У тому, що все це діється зараз, у часи «незрівнянного достатку», я бачу дещо прекрасне й іронічне. Велика американська мрія для багатьох здійснюється. Зрозуміло, я вважаю, що гонитва за американською мрією не тільки даремна, а й саморуйнівна, тому що врешті вона знищує усе й усіх, хто бере в ній участь. Це стається просто за визначенням, бо гонитва ця виховує в людях що завгодно, крім важливих речей: чесності, етики, правди — самих наших душ і сердець. Чому? Причина проста: бо Життя — це віддавати, а не отримувати.

Я не пропоную людям роздати все бідним і безпритульним — а їх серед загального достатку ще й досі мільйони — надіти волосяницю й піти на вулицю з жебрачою мискою. Саме по собі це не більш корисно, ніж гонитва за «бажаним». Я не боюся грошей і знаю, що на них можна купити. Я був би радий мати повен будинок всячини — звісно, мені для цього спочатку потрібен будинок. Я бував голодним і не бачу в голоді нічого благородного. Як не бачу нічого благородного в споживанні вишуканих страв, хоча їсти, безперечно, набагато краще, ніж голодувати. Але вірити, що накопичення різного мотлоху є метою життя, — це божевілля.

Мені здається, що ми всі маємо власну мрію, власне бачення, власний спосіб віддавати, але ми з багатьох причин боїмося йти цією дорогою або навіть визнавати й приймати її існування. Але відкидати своє бачення — значить продати душу. Наживати — значить жити химерою, повертатися спиною до правди, у той час як наше Бачення — це проблиски тієї правди: ясно, що ніщо зовнішнє не може по-справжньому формувати мій внутрішній світ, моє Бачення.

Що трапиться, якщо я повернуся спиною до свого Бачення і витрачати час і сили на здобування речей — складових американської мрії? Я стану стурбованим, мені буде незатишно

у власній шкірі, бо почуття провини за те, що я відвернувся від свого «я», зрадив своє Бачення, змусить мене просити прощення за власне існування, за жагу до самоствердження, котра виникає, коли дивишся на життя як на змагання. Мені доведеться накопичувати різні речі, намагаючись угамувати й задовольнити те неясне відчуття незадоволення, що гризтиме мене зсередини.

Звісно, далеко не всі люди відчують такі муки, але їх чимало, і вони гадки не мають, що з ними не так. Я впевнений, що психологи мають термін для цієї невловимої тривоги, але нас знищує причина, а не класифікація недуги. Мільйонам людей сходить з рук те, що ми вважаємо огидним, і вони процвітають. Принаймні так здається. Але я зі свого досвіду абсолютно точно знаю, що в цьому житті безплатних сніданків не існує, і врешті нам доводиться брати на себе всю повноту відповідальності за свої дії, за все, що ми зробили й чого не зробили.

Ця книжка оповідає про чотирьох людей, що гналися за американською мрією, а також про результати цієї гонитви. Вони не знали різниці між Баченням свого серця й ілюзією американської мрії. Переслідуючи ілюзію, вони втратили змогу відчувати правду, що відкривалася їхньому Баченню. І в підсумку вони втратили все, що цінували.

На жаль, я підозрюю, що реквієму по тій самій Мрії не буде ніколи, просто тому, що вона знищить нас, перш ніж ми отримаємо змогу оплакати її загин. Можливо, час доведе, що я помиляюсь. Як казав містер Гемінгвей, «хіба ж не мило так думати?».

Г'юберт Селбі-молодший Лос-Анджелес, 1999 рік

Вступ до нового видання

Я був звичайним бруклінським школярем на порозі першої сесії іспитів у коледжі й страшенно боявся. Мої старші класи школи були сміхотою. Я навчився в них лиш одного: як відбрехатися за прогуляні уроки. Тож коли настала пора коледжу, я не був готовий. Тому я засів у бібліотеці, щоб усе повивчати.

Але Селбі втоптав мої плани в багно.

Я краєчком ока побачив слово «Бруклін». Знайте, що коли ви з Брукліна і бачите щось про Бруклін, то це негайно вас зацікавлює. Я взяв потертий примірник «Останнього повороту на Бруклін» з полиці. Це було ще до екранізації, і я гадки не мав, що потрапило мені до рук. З першого ж речення і я, і результат моєї сесії були приречені. Я завалив її й продовжив читати. Я читав, читав і кричав, і знаходив спільне, і цитував, і тішився. То було справжнє оповідацтво. То було розуміння. То було глибоке, але просте дослідження того, що робить нас людьми. Відтоді я зрозумів, чим хочу займатися. Я хотів розповідати історії.

Оповідацтво привело мене до Лос-Анджелеса і кіношколи. Перед початком занять нам загадали приготувати по три коротких сценарії для проєктів, які ми мали втілити під час курсу. Тож я подумав, що мені слід почитати короткі оповідання від моїх улюблених авторів. Це привело мене до «Печива з передбаченням» Селбі, яке я одразу ж і зняв. Оповідання описує злет і падіння продавця, що ходить від дверей до дверей і в якого розвивається залежність від передбачень у печиві з передбаченнями.

Після школи я подумав, що мені пора зняти щось повнометражне, тож звернувся до моїх улюблених авторів по романи. Я знайшов «Реквієм по мрії» в книгарні на Веніс-біч. Я так прагнув почати його читати. І почав, але так і не закінчив. Не тому, що книжка була погана. Радше тому, що роман був такий брутально чесний і захопливий, що я не міг цього витримати. Книжка довго стояла в мене на полиці. А тоді мій продюсер Ерік Вотсон зібрався поїхати з родиною на лижні канікули в Колорадо. Він хотів щось почитати, тож схопив книжку з моєї полиці й спитав, чи можна її позичити. Коли він повернувся, то сказав, що «Реквієм» погубив його канікули і що я мушу дочитати

роман. Я дочитав — і тоді зрозумів, що мені робити далі. У книзі йдеться багато про що. Здебільшого вона про любов. Якщо точніше, вона про те, що може статися, коли любов збивається зі шляху.

Коли настала пора писати сценарій, я винайняв квартиру в південному Брукліні, біля Коні-Айленда. Роман мав дивовижну структуру і добре ліг у три дії. Але було в ньому щось дивне. Коли я розібрався, то зрозумів: щоразу, як із персонажем мало статися щось хороше, — ставалося щось лихе. Через це я не міг збагнути, хто ж у романі головний герой.

Намалювавши сюжетні лінії для всіх персонажів, я побачив, що вони наче висять догори ногами. Я перевернув малюнок і зненацька ледь не закричав «Еврика!». Героєм була не Сара, не Гаррі, не Тайрон, не Меріон. Героєм був ворог цих персонажів: Залежність.

Книжка проголошувала перемогу Залежності над Людським Духом. Я почав дивитися на фільм як на кіно про чудовисько. Єдина відмінність була в тому, що чудовисько не мало фізичної форми. Воно жило тільки глибоко в головах персонажів.

Еллен Берстін, котра неперевершено зіграла Сару Голдфарб, розповіла мені, що в індуїзмі є два головні божества — Шива і Калі. Шива — бог творення, а Калі — богиня руйнування. Вони діють разом. Одне не може існувати без другого. Як християнські Бог і Диявол. Добро і зло. Між ними рівновага. Селбі пише про Калі. Він пише про темряву.

І в цій темряві Селбі вмикає ліхтарик і шукає нашу людяність. Він плекає той крихітний, але безцінний діамант любові, загублений у всесвіті зла. Ведучи нас до нього, він розкриває нам усе: нашу красу і марнославство, нашу силу і слабкість. Він показує мотиви наших учинків, які змушують нас ненавидіти й любити. Він показує, що значить бути людиною.

Я мусив перетворити цей роман на фільм, бо його слова просто горять на сторінці. Як зашморг у руках ката, ці слова залишають обпечений слід на шиї й тягнуть вас у те підземелля, яке ми, люди, будуємо під пеклом. Чому ми це робимо? Бо ми вибираємо жити мрією, а не життям.

Ви ніколи не забудете цієї книжки.

Даррен Аронофскі

Коли Господь не будує дому,
даремно трудяться будівничі...

Псалом 127:1

Надійсь на Господа всім серцем твоїм
і не покладайся на власний твій розум.
У всіх стежках твоїх думай про Нього,
а Він простуватиме шляхи твої.

Приповісті 3:5,6

Гаррі замкнув матір у комірчині. Гарольде. Будь ласка. Тільки ж не телевизор знову. Добре, добре, відчинив двері Гаррі, тоді перестань нити. Він пішов через кімнату до телевизора на підставці. І не діставай мене. Він висмикнув вилку з розетки й від'єднав різьки антени. Сара повернулася до комірчини й зачинила двері. На якусь мить Гаррі втупився поглядом у ті двері. Ну то сиди там, якщо хочеш. Він штовхнув підставку на коліщатах, вона покотилась і ривком спинилася, ледь не перекинувшись. Якого дідька? Він подивився вниз і побачив ланцюг для велосипеда, що протягнувся від сталевий ручки на боці телевизора до батареї. Він зиркнув на комірчину. Що ти ото собі надумала? Нащо цей ланцюг? Ти хочеш, щоб я рідній матері розбив телевизор? Чи видер батарею? — Вона німо опустилася на підлогу комірчини — і, може, підірвав будинок? Хочеш зробити з мене вбивцю? Рідного сина? Свою плоть і кров? **ЩО ТИ ЗІ МНОЮ РОБИШ???** Гаррі став перед дверима комірчини. **ЗІ СВОЇМ РІДНИМ СИНОМ!!!!** З-під дверей комірчини поволі виткнувся тоненький ключик. Гаррі зачепив його нігтем, а тоді підхопив з підлоги. Чого тобі завжди треба морочити мені голову, радихриста, завжди треба вкладати мені в думки цю гімняну провину? Хіба тобі й діла нема до моїх почуттів? Нащо тобі треба так ускладнювати мені життя? Нащо... Гарольде, я не хотіла. Той ланцюг не від тебе. То проти злодіїв. А чого ж ти мені про

це не сказала? Він же мало не перекинувся. У мене ледь серце не стало. Сара сиділа в темряві й хитала головою. Я хочу тобі добра, Гарольде. Тоді чого ж ти не виходиш? Гаррі смикав ручку, грюкав дверима, але двері були замкнені зсередини. Він скинув угору руки від розпачу й огиди. Бачиш, про що я кажу? Ти завжди мені так допікаєш. Він підійшов до телевізора, відімкнув ланцюг, а тоді знов обернувся до комірчини. Нащо ти завжди робиш із цього казна-що? Га? Просто щоб перекласти на мене цю гімняну провину, так? Так???? — Сара розгойдувалася вперед і назад — ти ж знаєш, що отримаєш його назад через кілька годин, але тобі аби мене присоромити. Він подивився на комірчину — Сара мовчки розгойдувалась, — а тоді махнув руками, та до дідька це, і поштовхав підставку з телевізором до виходу з квартири. Сара чула, як підставка котилася по підлозі, чула, як двері відчинилися й зачинилися, і продовжувала розгойдуватися вперед-назад, сидячи із заплющеними очима. Це не насправді. Вона нічого не бачила, а значить, нічого не сталося. Вона сказала Сеймурові, своєму чоловікові, котрий уже давно помер, що нічого цього насправді не сталося. А якби й сталося, то все буде гаразд, тож не хвилюйся, Сеймуре. Це як перерва на рекламу. Скоро вона закінчиться й почнеться хороша програма, Сеймуре. Усе буде добре. Врешті-решт, усі програми хороші. Напарник Гаррі, темношкірий хлопець на ім'я Тайрон С. Лав — усе правильно, так мене й звуть, і Тайрон С. не лаває нікого, крім себе, — чекав у коридорі, жуючи батончик «Снікерс». Вони без проблем викотили телевізор із будинку, і Гаррі привітався з усіма єнтами¹, що на подвір'ї вигрівались на сонечку. Але далі було важче — проштовхати клятий апарат три квартали до ломбарду і не розбити його, не дати якомусь малому йолопу в нього врізатися, пильнувати, щоб коліща не вскочило в яму чи не підстрибнуло на смітті, щоб телевізор не перекинувся, а довбаний столик не розвалився, — це вимагало терпіння й наполегливості. Тайрон утримував телевізор рівно, а Гаррі штовхав і направляв. Тайрон також дивився вперед і попереджав Гаррі про великі обривки паперу й мішки зі сміттям, які могли становити загрозу для швидкого й безпечного завершення їхньої місії. Вони схопили конструкцію з обох боків, щоб спустити з тротуару на дорогу, й знову підняли на тротуар з другого боку вулиці. Тайрон нахилив голову й оглянув телевізор згори вниз.

Чорд, пацан, ящик став якийсь пошарпаний. Яка різниця, чи тобі не все одно? Та хай хоч волоссям поросте, аби за нього філки дали.

Містер Рабіновіц похитав головою, коли побачив, як вони запихають телевізор у його ломбард. О, і столик таки теж. Гей, що ти фід мене хочеш? Я не можу шлепати його на своїй спині. У тебе є друг. Він таки міг би допомогти. Гей, пацан, я тобі не якийсь шлепер. Гаррі захихотів і похитав головою, диви, який з тебе жид. Та все одно, їй так легше буде дотягти його додому. Оце пацан, завжди дума, як допомогти мамці. Ой, який хороший син. Але гониф². Ти їй потрібен, як лосю фішалка для капелюхіф. Ворушися, Ейб, ми поспішаємо. Давай нам філки. Бігом, бігом... Уфесь час бігом, і він почовгав за прилавок, уважно оглянув усі олівці, перш ніж вибрати один для запису. У фас же такі фажлифі спрафи, що сфіт розпадеться, якщо фсе не зробити ще фчора. Він клацнув язиком, похитав головою, повільно перерахував гроші... двічі... тричі... Ейб, та годі вже. Ну ти таке бачив? Лизькає пальці й рахує ті фильки знов і знов, наче їх побільшає чи поменшає. Сам собі не довіря. Чорд.

Містер Рабіновіц віддав гроші Гаррі, а той розписався у книзі. Зробіть мені ласку, перекоотіть його туди? Чорд. Знаєш, братан, як я тебе бачу, то чогось завжди надриваю свою ніжну сраку. Вони відіпхнули телевізор у куток і подалися геть.

Містер Рабіновіц дивився на них, хитав головою й клацав язиком, а тоді зітхнув, щось не так... це фже не кошерно, просто не кошерно.

Чорд. Нащо нам туди пертися, пацан? Чого тобі хочеться туди пертися? Тому що там з дурманом видають ще й картку постійного покупця. Знаєш що, Гаррі? Ти наївний. Не тре дуркувати, коли говориш про таку серйозну штуку, як дурман. Особливо коли говориш про мій дурман. До твого мені діла немає. Тільки до мого. Що такого доброго в тутешньому дурмані? Пацан, ти про що? Тут стільки ж точок, скільки й там. Можна навіть узяти в когось іншого. Іншого? Так, малий. Можна просто йти по вулиці й дивитись, де тримають пальця в носі, хто як киває головою, і ми дізнаємся, де є добрий дурман, і не просто добрий, а кайфова дурня, братан. І так ми не викинемо гроші на таксі. Таксі? Хтось помер і лишив тобі спадок? Ці гроші ми пустимо на дурман, а ні на яке не таксі. Спочатку задовольняєш потреби, а тоді вже роззявляєш пельку на розкоші.

Чорд. Ти хоч, щоб ото я їхав у тому драному метро з бухариками й збоченцями? Бляха. Та ти здурів. Тебе обдеруть раніш, ніж ти кудись доїдеш. Гей, пацан, не треба мені отих гімняних старих пісень про ледачу чорну сраку. Тайрон реготнув, пацан, якщо нам уже конче кудись їхати, то дай мені перше дзенькнути моєму дружбанові Броуді й спитатися, що в нього є. Дай монетку.

Ти припух, відколи тобі треба монетки, щоб подзвонити? Гей, пупс, я не сратимуся з телефонними компаніями. Гаррі сперся на телефонну будку, а Тайрон згорбився біля телефона й почав щось по-змовницьки нашіптувати. За якусь хвилину він поклав слухавку й вийшов з будки з широченною либою на все лице. Гей, пацан, закрій рота, а то осліпну. Ах ти ж блідозадий засранець. Ти точно не вижив би на плантації. Тайрон пішов далі, і Гаррі його наздогнав. Ну то що? Мій дружбак каже, що має бомбову дурню, малий, і він прибереже, щоб і нам в ложку щось крапнуло. Вони виходили з метро окремо. Тайрон пішов далі по вулиці, Гаррі трохи пороззирався, а тоді зайшов у кав'ярню за кілька будинків від метро. Район був повністю, абсолютно чорний. Навіть копи в штатському були чорні. Гаррі завжди здавалося, що він надто впадає у вічі, коли сидить у кав'ярні, п'є слабосмажену каву і їсть шоколадний пончик. Це було єдиною гіркотою в тому, щоб купувати у Броуді. В нього зазвичай була хороша дурня, але Гаррі не міг піти далі цієї кав'ярні, бо інакше засвітив би їх і все зірвав би, або, що майже так само погано, йому могли проломити голову. Взагалі-то, розумно було б залишитися на своєму районі, але Гаррі не міг витримати такої відстані від грошей і дурні. Йому й тут було так зле, що м'язи шлунка скорочувалися, тривога повзала по тілу, а горло стискало від знайомого смаку, але тут було в мільйон разів краще, ніж сидіти в себе.

Гаррі замовив ще чашку кави з пончиком і трохи розвернувся на стільці, аж тут поруч сів коп, чорніший за його пончик і більший за вантажівку «Мак». О Господи, ну кому ще могло так, трясця, пощастити, як не мені. Хочеш розслабитися, сидиш собі каву попиваєш, а довбаний бабуїн сідає собі поруч. Чорт! Він сьорбнув кави й глянув на пістолет у кобурі, міркуючи, а що б сталося, якби він раптом вихопив його у копа й почав стріляти, бах, бах, і зніс би курвиному сину макітру к бісовій матері, а тоді кинув би на прилавок гроші й сказав би дівці залишити здачу собі, і пішов би геть, а може,

він міг би тихцем витягти зброю й подати копові, питаючи, чи це не його, бо я щойно побачив її на підлозі, може, ви погано за нею дивитесь, а ще ржака була б, якби винести ту кляту залізяку звідси й вислати комісару поштою, із запискою, що з неї пришили кількох чуваків і що треба краще дивитися за своїми цяцками... так, це було б смішно, і він подивився на здоровенного курвиного покидька, що сидів поруч і пасталакав з дівкою за прилавком, і так гиржав, що аж його чорна срака трусилася, і Гаррі реготнув собі під носа, і уявив, що б цей коп подумав, якби знав, що його життя було у Гаррі в руках, а тоді Гаррі помітив розмір долоні, що стискала чашку, і зрозумів, що вона більша за довбаний баскетбольний м'яч, тож він запхав у рот решту пончика, залив його кавою й повільно вийшов з кав'ярні, спиною відчуваючи ту лягаву гору, тим часом як Тайрон просувався до спуску в метро.

Тайронова хата була не більш ніж просто кімната з раковиною. Вони сиділи за круглим столиком, їхні апарати лежали у склянці, а вода забарвилася рожевим від крові, їхні голови повисли на шиях, а долоні — на зап'ястях, пальці ледве тримали цигарки. Коли-не-коли хтось перевіряв ніздрю пальцем. Голоси притихли й ледь вилітали з ослаблих горлянок. Чорд, цей гарик просто шикарний, пупс. Бомба, кажу тобі. Ага, пацан, справді щось із чимось. Цигарка Гаррі обпалила йому пальці, і він упустив її, чорт, а тоді повільно нахилився й дивився на неї хвилину, його рука нависла над нею, потім нарешті підібрала, і Гаррі спершу оглянув цигарку, а тоді поволі видобув з пачки нову, засунув її в рот, прикурив від старої й упустив недопалок у попільничку, а тоді лизнув обпечені пальці. Він дивився на носики черевиків одну хвилину, тоді другу... вони здавалися такими гарними, якимись м'якенькими чи... тоді його увагу захопив чималий тарган, що протупотів повз нього військовим маршем, але на той час, як Гаррі подумав, чи не стати на нього ногою, тарган уже зник під плінтусом. Ну й добре, бо такий паскудин син міг пробити мені дірку в черевіку. Гаррі потяг угору плече, тоді долоню і затягнувся цигаркою. Ще раз протяжно затягнувшись, повільно і глибоко набравши в груди диму, Гаррі смакував кожну його часточку, насолоджувався тим, як він легенько лоскотав його гланди й горло, господи, як же добре. Хтозна-чому, але гарик робив смак цигарок сказано смачним. Знаєш, що нам треба зробити? Га? Треба взяти троха цієї дурні, розбодяжити її

і збути, спихнути половину, доганяєш? Точно, це добро таке круте, що його можна розбодяжити вдвоє, і тебе з нього все одно розмаже. Так, ми б залишали собі якусь дозу, а решту б збували. Так можна подвоїти гроші. Легко. Точно, пупс. А тоді можна купити троха більше, і то вже буде інша річ.

То вже буде щось праведне, пупс. Нам тільки й тре, що не налягати на дурню, знаєш, а разок ширнутися коли-не-коли, але ніякої тяжкої холери — точно, пупс, — тільки щоб не парило, і в нас бігом назбирається довбана купа грошви. Можеш закладати свою ніжну дупцю. Купа баксів ростиме, ми будемо ходити по сраку в грошві, братан. Точно, пацан, але ми не просеремо все, як якісь придурки. Не опустимося й не просвистимо. Не будемо гарячкувати, подбаємо про справу й аж бігом назбираємо на фунт чистого, а тоді просто сядемо й будемо рахувати філки. Ніякої біганини по вулицях. Правильно кажеш, біс йому в кишку. Купимо добра у гіталійців, самі забодяжимо й наберем сопливих геркоманів, щоб вони парили його на вулицях. А ми лише сидимо й рахуємо гроші, і їздимо на здоровому рожевому «ельдорадо». Ага, а я знайду шоферську форму і возитиму твою чорну сраку по місту. Дивися мені, щоб притримував дверцята, братан, бо я тобі присмалю сраку... О так, я Тайрон С. Лав, і я не лаваю нікого, крім Тайрона С. Ну, а я любитиму зовсім не Тайрона С. Я собі знайду хорошу хату коло Центрального парку, пацан, і весь час тільки те й робитиму, що винюхуватиму перепілочок, що там гуляють. Чорд... і що ти з ними робитимеш, пацан? Тобі ж цюцюрку ще малому чикнули. А я просто ляжу поруч і гладитиму, і, мабуть, коли-не-коли так наче щипатиму, де треба, губами. Чорд. Ну хіба не шкода, біс його бери? Цей чувак лежатиме у гарній хаті з гарною лялею і пхатиме носа до її шахни. Ну що ти зі мною зробиш, я люблю поплямкати. Трохи паштету, трохи вудженої риби, трохи... Біс тебе бери, який ти гидкий паскудник. Отака з вами біда, біляки, ви не знаєте, що тре робить із лялями. Чорт, пацан, ми знаємо. Це ви, африканці, не знаєте, як поводитися за столом... Як думаєш, чого євреям дістаються всі дівки? Річ геть не в грошах. Річ у тім, що ми плямкаємо. Чорд, ну ти дурень безцюцюрковий, пацан. Коли кравець обміря мене, щоб пошити кілька костюмів, я повернуся до себе й наберу цілу стайню ляль, від яких у тебе ноги підігнуться, братан. Ото вже вони будуть гарнюні. І я матиму по одній іншого кольору на кожен день тижня. Як думаєш,

скоро ми зберемо на фунт чистого? Чорд, пацан. Та аж бігом. Як почнем, як зберемо кілька сотень на порцайку, і тоді вже попремо далі. До Різдва ми вже будем сидіть у кріслах, рахувать грошики й патякать про дурне. Веселого Різдва, пацан. Цигарка Гаррі обпалила йому пальці, трясця, і він кинув її на землю, от паскудство.

Сара привела в ломбард двійко сусідських хлопчаків. Містер Рабіновіц вичовгав з-за прилавка, доброго фечора, місіс Ґолдфарб. Доброго вечора, містере Рабіновіц, хоч я й не певна, що він добрий. А ви? Е, він приплющив очі, смикнув плечима й нахилив голову, що я можу сказати? Я цілий день сиджу сам-один у крамниці, а моя жінка міт наша дочка Ракель десь пішли купувати щось для маленького Іззі й ще не фернули. На обід у мене буф холодний язик без житньої скибки... Я домазаф трохи гірчиці та хрину, але без житньої скибки, ой... він знизав плечима і знову оглянув її, а на фечерю, мабуть, їстиму холодний суп, якщо жінка не пофернеться, але ж фи хоче забрати сфій телефізор? А скільки зараз рочків маленькому Іззі? Ох, він такий гарненький, так би й повідкушувала його пухкенькі ніжки. Так, якщо ви не проти. Я привела цих славних парубків, щоб вони допхали його до мене додому, — такі славні хлопчики, допомагають бідній самотній матері — хвала Богові, що він забрав його з підставкою, так набагато легше його повернути. У мене зараз тільки три долари, але наступного тижня... То забирайте, забирайте його, він знову знизав плечима й нахилив голову, і сподіфаймося, що фін не фізьме його знофу раніше, ніж фи заплатите за цей раз, щоб не як тоді, пам'ятаєте, коли фін таки фкрав його тричі за місяць, і фи ще дофго не могли його фиплатити? На тому тижні, у фіфторок, Іззі фже буде пофний рочок. О-о-о, глибоко і довго протягла Сара, здається, що Ракель ще вчора гралася ляльками, а нині... Сара простягнула три долари, що перед тим акуратно склала й сховала в блузці, містерові Рабіновіцу, а той почовгав за прилавок і поклав гроші в касу, акуратно записавши транзакцію в маленькій книжечці з написом «ТВ САРИ ҐОЛДФАРБ» на обгортці. Нескінченні сторінки в цій книжечці мали записи й дати за минулі кілька років, що фіксували випадки, коли Гаррі отримував гроші за телевізор, а його мати викупляла його назад. Двійко хлопчаків поштовхали підставку з телевізором на вулицю. Місіс Ґолдфарб, а дозфолите фас дещо спитати, фи не сприймете це дуже особисто? Сара знизала плечима, скільки років ми знаємо одне одного? Він покивав головою вгору-вниз,

вгору-вниз, вгору-вниз, та хто ж рахує? Чого би фам не заяфити уже ф поліцію, щоб фони, може, таки погофорили з Гаррі, та фін би й не краф більше телефізора, а може, фони б забрали його куди на кілька місяціф, щоби фін міг подумати, а як пофернеться, то стаф би хорошим хлопцем, піклуфафся би про фас і не тягаф би телефізор раз по раз? О-о-о, ще одне глибоке і довге зітхання, містере Рабіновіц, я би не змогла, вона палко притисла руки до грудей, Гарольд же мій єдиний синочок і єдина рідня. Він усе, що я маю. Решта вже повмирали.

Залишились тільки я та Гаррі... мій синок, мій бубала³. І хтозна, скільки часу мені лишилося, — ох, юна леді... — але вона відмахнулася від його слів, щоб допомогти моєму синові. Він останній в роду. Останній з Голдфарбів. Хіба ж я можу зробити з нього злочинця? Його посадять до тих страшних людей, які навчать його всякого страшного. Ні, він же молодий. Мій Гарольд хороший хлопчик. Просто трохи бешкетує. Колись він зустріне гарну єврейську дівчину, втихомириться і зробить мене бабусею. На все добре, містере Рабіновіц, вона пішла до дверей, махаючи йому рукою, переказуйте вітання місіс Рабіновіц. Обережніше у дверях, дітки. Ейб Рабіновіц кивнув, дивлячись, як спочатку вийшла вона, а тоді двійко хлопців, що штовхали телевізор, він простежив, як вони повільно попростували вулицею повз його затуманені вікна, а тоді зникли з очей. Він перестав кивати й похитав головою, ой, таке життя. Хоч би фона фже пофернулася додому. Не хочеться мені холодного супу. Чолофікові ф моєм фіці треба їсти фсередину гаряче, а ще парити ноги у гарячій фоді. Ой, ноги мої ноги. А-а-а-а... таке життя. Ох, цурис, цурис...⁴ Коли хлопці пішли, Сара Голдфарб знову прикувала телевізор до батареї. Вона увімкнула його, поправила антену, а тоді сіла в телекрісло й подивилася кілька рекламних роликів продуктів «Проктор енд Гембл» та уривки мильної опери. Вона розтягувала губи, коли люди на екрані чистили зуби й проводили по них язиком, щоб перевірити, чи не залишилось на них якої зрадницької плівочки, і зраділа, коли у миленького хлопчика не знайшли карієсу, але він здавався таким худорлявим, йому треба мати більше м'яся на кісточках. Хвала Богові, що карієсу в нього нема, але йому треба наростити на кісточках більше м'яся. Як моєму Гарольдові. Я кажу йому, їж, їж, у тебе ж кістки видно. Радихриста, це ж пальці. Ти хіба

хоч, щоб у мене пальці стали, як ковбаски? Я лиш хочу, щоб ти був здоровий, а не такий худорлявий. Тобі треба пити солодове молоко. Солодове, шмолодове, тьху. Цікаво, а в Гаррі є карієс? Зуби в нього наче не дуже здорові. Він забагато курить. Малий знову вишкірив зуби. Такі гарні біленькі зубки. Може, колись він виросте і в нього будуть жовті зуби, як у мого Гарольда. Хоч би в них ніколи не було карієсу, і вона продовжила дивитись, як кілька коробок із пральним порошком вибухнули сліпучо-білим одягом, а пляшки з мийним засобом вибухнули екзотичними ґеюватими персонажами, що стерли зі стін і підлоги всі сліди присутності людських істот, і коли втомлений чоловік повернувся додому після важкого дня на роботі, його так приголомшили сліпуча білизна й лискуча підлога, що він забув про свої турботи й підняв дружину на руки — ох, яка ж вона худенька. Таку треба піднімати обережно, щоб не зламати. Яка ж вона гарна. Мила дівчина. Тримає хату в чистоті. Моєму Гарольдові треба знайти таку милу єврейську дівчину. Чоловік у телевізорі підняв дружину й закружляв із нею на руках, після чого вони вляглися на яскравій і блискучій підлозі на кухні, і Сара нахилилася на кріслі вперед, бо подумала, що, можливо, зараз станеться щось цікаве, але вони тільки й робили, що дивилися на власне віддзеркалення в лінолеумі; а тоді в телевізорі накrywся по-художньому оформлений стіл і дружина усміхнулася Сарі такою хитренькою усмішкою, ніби ділилася таємницею, а її чоловік захоплено вигукував, який вона чудовий кухар, і Сара усміхнулася, підморгнула й не сказала йому, що це телевізійна вечерея, і щаслива пара дивилася за вечерею одне одному в очі, і Сара була дуже за них рада, а тоді вона перевірила свій гаманець і зрозуміла, що їй кілька днів доведеться обходитися без обіду, але воно того варте заради телевізора. Відмовлятися від їжі на користь телевізора їй була не первина; а тоді сцена змінилася іншою, до лікарні під'їхала машина, і тихими, асептичними коридорами пробігла до серйозноликого лікаря стурбована мати, а той розповів про стан її сина і про те, що вони намірялися зробити, щоб урятувати хлопчикові життя, і Сара нахилилася вперед і уважно слухала, співчуваючи матері й відчуваючи, як від страхітливо докладних пояснень лікаря, від усіх можливих наслідків їй стає чимдалі тривожніше, о Боже, це жахливо... просто жахливо. Лікар закінчив пояснювати матері всі варіанти розвитку подій і тепер дивився, як та бореться з дилемою: давати чи не давати

лікарю згоду на операцію, а Сара нахилилася вперед наскільки змогла, зчепила пальці й сказала, дозволь йому... Так, так. Він хороший лікар. Бачила б ти, як він учора допоміг тій дівчинці. Такий вправний хірург. Віртуоз. Нарешті жінка кивнула на знак згоди й утерла сльози, що лилися з очей. Добре, добре. Тепер поплач, любонько. Він врятує твого сина. Сама побачиш. Кажу тобі. Він такий хірург. Сара дивилась, як обличчя жінки ставало дедалі більшим, а її страх і напруга — такими очевидними, що Сара аж легенько затремтіла. У наступній сцені в операційній Сара швидко глянула на годинник і полегшено зітхнула, бо до кінця серії залишалося кілька хвилин, тож скоро мати вже щасливо всміхатиметься, дивлячись на сина, а лікар казатиме їй, що все позаду, що все буде добре, а за хвилину лікарню вже покажуть з вулиці, але цього разу хлопчик ітиме поруч із матір'ю — ні-ні, він їхатиме в кріслі на колесах — до машини, і всі будуть щасливі, і вони сядуть у машину й поїдуть собі, а лікар дивитиметься на них з вікна кабінету. Сара відкинулася в кріслі, всміхнулася й розслабилася від свого таємного знання, що все буде добре. Її Гаррі іноді бешкетує, але він хороший хлопець. Усе буде добре. Колись він зустріне гарну дівчину, осяде і зробить матусю бабусею.

Сонце зайшло, і настав вечір, але Гаррі й Тайрона все одно дратувало світло, що різало, кололо й пронизувало їм очі. Трохи рятували завіски. Денна пора — це западло, сонце світить, промені відскакують від вікон, машин, будинків і хідників, і кляте сяйво тисне на очі, наче два здоровецькі пальці, і ти чекаєш ночі, щоб перепочити від денних нападів, і починаєш оживати, коли сходить місяць, але все одно не отримуєш повного полегшення, якого так нетерпляче чекав. Ти відчуваєш, як денна апатія починає потихеньку розвіюватись, коли всі прості й убогі пруть додому після того, як гарували з 9-ї до 5-ї, щоб сісти за вечерю з жінкою й дітьми, а жінка, побита баба з волоссям на губі й обвислою сракою, вона, як завжди, ставить на стіл якісь помії, а клятві домашні мавпи верещать і б'ються через те, в кого в тарілці більше м'яса, а в кого — масла, і що на десерт, а після вечері він хапає банку пива й сидить перед телеком, і бурчить, і пердить, і колупає в зубах, і думає, що треба вийти кудись і підчепити гарненьку дупку, але він надто стомлений, і нарешті до нього підходить його стара і гепається на диван, і так щовечора.

Нічого не міняється. Що дивишся, любчику???? Коли ця сцена розігрується по всьому Яблуку, на вулицях майже нема життя, але горять ті бісові ліхтарі. Так, ліхтарі — це запаadlo, але краще вони, ніж сонце. Будь-що краще за нього. Особливо посеред літа. Ну ти промову видав, пацан. Я б оце завіяв свою гарну сраку в якийсь темний куточок і стирчав би там під якісь приємні ноти, і, може, завдав би своїм стовбуром радості якійсь драйвовій лялі, та не просто завдав би, а так, щоб дим пішов, братан. Господи, пацан, та в тебе справді самі пиріжки на думці. Ти можеш думати чимось, що в тебе вище пупа, радихриста? Чорд. Про що ти, трясця, говориш, пацан? Мені начхатоньки, що тобі обрізали цюцюрку під корінь. А моя — це набагато більше, ніж просто сцяльний шланг. Чорти його батька, давай п'ять. Гаррі ляпнув долонею об Тайронову, а Тайрон ляпнув у відповідь. Ну, пацан, будемо стояти тут цілу ніч і рахувати машини, чи, може, подамося туди, де щось діється? Чого питаєш? Ти ж знаєш, що я не вмію рахувати. О господи, пацан, та чого ж тебе не попустить, га? Думаєш, цю дурню розбодяжили веселильним газом? Та все одно, ходім туди, де є якесь життя. Що скажеш? Пупс, я за. Може, подамося через місто до моргу? Гей, а нумо, сьогодні зміна Анхеля. У морзі завжди щось діється. Ну то ходу, пупс.

Гаррі Голдфарб і Тайрон С. Лав сіли на автобус, що їхав через усе місто. Гаррі сів був попереду, за водієм, але Тайрон ухопив його за руку, витягнув у прохід і потрусив ним, розкривши очі, як переляканий дядько Том, чи ти здурів? І він трусив Гаррі, зиркаючи на всі боки, хоч, щоб нас порішили? Хоч, щоб нас лінчували на ліхтарі? Геть розум розгубив? Гей, пацан, та не сердься. Чого ти? Чого я? Чого я — автобус сіпнувся і зупинився, вони врізалися в поруччя коло водія, і Тайрон рвонув назад і тепер зиркав на людей, що заходили в автобус, намагаючись затулитися плечем, — чого це я? Чи ти сказився? Тут південний Бронкс, я кажу південний, ПІВДЕННИЙ, доганяєш? Трясця. Ходімо, пацан. Вони обережно посунули далі по проході, стукаючись об сидіння, пригинаючись і просуваючись далі, вибачте, вибачте. Пробач, друже... Інші пасажери й далі читали собі газети, балакали, дивились у вікно, вивчали рекламні плакати, роздивлялися вивіски, сякалися, протирали окуляри й дивились у простір перед собою, а Гаррі з Тайроном скрадалися повз них. Дійшовши до кінця салону, вони сіли й протяжно, голосно зітхнули. Гей, хазяїне Гаррі, а чого це

ви сидите тутечки з нами, чорним народом? Ну, я скажу тобі, брате Тайроне, це тому, що глибоко в душі я вірю, що ми всі браття і що під цією білою шкірою б'ється таке саме чорне серце, як у тебе, ха-ха-ха-ха, давай лапу, і вони дали один одному п'ять. Чорд, пупс, ти не білий, ти просто блідий... пам'ятай, пупс, краса — то поверхня, але як хтось лихий, то вже аж до кісток, і вони знову дали один одному п'ять. Гаррі склав долоні підзорною трубою й глянув крізь неї на рекламки, що тяглися через увесь салон. Що ти, в біса, робиш? Тільки так і можна дивитися на рекламу, пацан. Тільки так можна роздивлятися дівок, щоб нічого не заважало. Гаррі знизив голос: не роби нічого наполовину, захищайся дезодорантом під обома пахвами. Чорд, чувак, мамцею присягаюся. Думаєш, я з тебе глузую, га? Спробуй сам. Це єдиний спосіб, кажу тобі. Стільки гарної реклами, а ти її ніколи не помічав. Гаррі провів очима по рекламних оголошеннях, ніби оглядав горизонт. О, глянь на ту. Ти її, певно, пропустив. Спить ночами чи гуляє — тільки гінеколог знає. Ги-ги, він заглядає в її щілину. Ага, ліз у щілину, сів на відмілину. Вони витягли ноги й продовжили репувати й дуркувати всю дорогу до моргу.

Вони зійшли з автобуса й трохи постояли на розі, поки автобус повільно не проревів повз них, а дизельні вихлопи не розвіялися. Вони запалили цигарки й посмакували розкіш першої затяжки, а тоді озирнулися довкола й перейшли дорогу. Вони подалися до тьмяно освітленої вулиці, обійшли будівлю, перебралися через низеньку огорожу й швидко перебігли до доріжки, що вела до тунелю, тоді поквапилися тунелем, а з нього — направо, до невеликого вузького проходу, і подзвонили у двері, за якими відгукнулися перші такти П'ятої симфонії Бетховена, БА-БА-БА-БА-А-А-А-А. Був один старий серіал, «Шпигунська війна», і музикою до вступних титрів кожної серії була П'ята симфонія, на екрані з'являлася велика літера V, а під нею — та сама буква кодом Морзе, крапка-крапка-крапка-тире. Анхель любив той серіал. Йому здавалося дуже крутим, що Бетховен допоміг виграти війну. Це був його секретний сигнал на всі випадки. Анхель визирнув крізь щілину, а тоді прочинив двері, бігом, поки свіжого повітря не натягло. Вони просунулися всередину, і Анхель щільно причинив двері. Теплий, вологий літній дух лишився позаду, і повітря раптом стало дуже прохолодне.

Вони пройшли повз устаткування й піднялися сталевими сходами до кабінету. В ньому густо плавав дим, він завихрився, коли двері відчинилися й зачинилися, і сам кабінет мав у синьому світлі екзотичний вигляд. Тоні, Фред і Люсі сиділи на підлозі й слухали музику з приймача на столі. Що нового, пацан? Гей, аміго, що діється? Як воно, кицю? Гей, пацанчику, як життя? Доволі непогано, Гаррі. Що в тебе діється, пупс? Все драйвово, пупс. Гаррі й Тайрон сіли, притулилися до стіни й закивали головами під музику. Анхелю, сьогодні щось буде? Пацан, тут завжди щось буває. Коли Анхель тут, це місце просто оживає. Ви підігріті? Ще ні. Скоро все буде. Гоґет уже в дорозі. Гей, це драйвово, пацан. У нього завжди хороше добро. Дзвінок із «Шпигунської війни» змусив Анхеля підвестися й вийти з кабінету. За хвилину він повернувся з Меріон і Бетті. Гей, що діється, народ? Усе круто, кицю, а ти як? Що розкажете? Як воно? Та наче гладенько. По-старому. Вони приєдналися до решти на підлозі, Меріон сіла біля Гаррі. Тайрон глянув на Фреда, маєш добрий вигляд, пацан. Ти ж мене знаєш, я здоровий і сильний. Що ти робиш, мажешся бальзамами? Чорд, пацан, там у ящиках є здохлики, то вони на вигляд кращі за тебе. О-о-о-о, це ти дарма натякнув, пацан. Ох чорд. Коли цей чувак зайде в ту кімнату, то всі здохлики порозбігаються. Тьху, пацан, це низько. Не давай їм срати собі на голову, розкрий рота й скажи щось. Знаш, пупс, ти дегенерат. Хихотіння почало переростати у сміх, він наростав і гучнішав. Гей, гей, хто спустив тебе з прив'язі. О-о-о-о, ну це ти дарм... БА-БА-БА-БА-А-А-А-А, пролунав азбукою Морзе дзвінок. Анхель крутнувся й вийшов з кімнати, і тиша зависла в повітрі так само легко, як і почалася, коли всі відчули, що прийшов Гоґет, і замовкли, чекаючи, коли він завалить у двері. І він завалив. Гей, пацани, що тут у вас? Привіт, пупс. Давай п'ять, дружбан, — ляп. Ти підігрітий, пупс? Чорд, чи я підігрітий? А що ж я тут, у біса, роблю, милуюся пейзажами? Ага, тут скоріше натюрморт. У мене для вас є неземна дурня, пацани. Просто бомба, безпосередньо від гіталійців. Усі витягли гроші, а Гоґет поклав героїн на стіл і зібрав їх. Вмажмо, народ. Усі вийшли з кабінету й розійшлися по тьмяно освітленій холодильній кімнаті, потяглися руками до шпарин, западин, під плитку на підлозі, за устаткування, за незакріплену цеглину по свої апарати. Хай скільки наборів у них було приховано по місту, а всі мали один у морзі округу Бронкс. Вони повернулися в кабінет, наповнили

паперові стаканчики водою і кожен зайняв собі маленьку ділянку підлоги. Радіо й досі грало, але всі були такі напружені й зосереджені, що ніхто не чув музики й не помічав нічого, крім власної ложки, в яку обережно всипав героїн, потім додавав води й підігрівав, поки порошок не розчиниться, а тоді зотягав рідину крізь ватку в ложці у шприц, а відтак перетягувався. Кожен знав, що в кімнаті не один, але не звертав жодної уваги на те, що коїлося навколо. Коли улюблена вена була готова, в неї встромляли голку й дивились, як з'являється в шприці перша бульбашка крові, що потім пульсує крізь товщу рідини й пробивається на поверхню, прикипали до неї очима, відчуття були свідомі тільки того, що вони добре втрапили голкою і що животи скручуються від очікування, і вони тиснули на шприц і вганяли дурню у вену, і чекали першої хвили, а тоді знов давали шприцу наповнитися кров'ю, а тоді знову вганяли її всередину, і так ще раз, а тоді відкидали весла і їх накривало, вони відчували піт, що точиться зі шкіри, а тоді наповнювали шприци водою й залишали їх відстоятися в повному стаканчику, а самі притулялися до стіни й запалювали цигарку, рухи повільні, очі напівзаплющені, всередині все тихеньке й розслаблене; повітря чисте, життя вільне від усіх турбот; мова повільніша й тихіша. Гаррі почав колупатися в носі. Ну, народ, це справді було щось із чимось. Гоґете, друже, ти класний чувак. Точно такий я і є, чорт тебе візьми. Ви бачили непутящих, тепер дивіться на найкращих. Сміх і регіт були тихенькі, повільні й, о-о-о-о, такі гладенькі. Гей, пацан, ану витягни мені звідти здорову рибину. Правий мізинець Гаррі й досі сидів глибоко в носі, його брови зійшлися від глибокого зосередження, і він тягнувся до незримої мети, все його єство було охоплене чуттєвою насолодою пошуку, а тоді майже оргазмічним задоволенням від знахідки, твердої субстанції, яку треба підколупнути й відшкребти від підсохлих стінок нігтем, а тоді обережно витягти з темряви печери на лагідне блакитне світло, щоб смачно розкатати між пучками. Звук власного голосу тішив його вуха і відображав його внутрішній спокій і задоволення. Вичахни, пацан. Кожному своє, в тебе є і в мене є, розумієш? Меріон поцілувала Гаррі в щоку, ти прекрасний, Гаррі. Люблю, коли людина насолоджується собою. Сміх став сильнішим, але все одно був тихенький і, о-о-о-о, такий повільний.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ